

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος δωδέκατος Συνδρομή ετησία: Ἐν Ἀθήναις, φρ. 10, ἐν ταῖς ἑπαρχίαις φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους· καὶ εἶναι ἐτησίου. — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6 6 Σεπτεμβρίου 1881

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Παιδικὴ ἀνάμνησις.

Οὐδέποτε ἡ σημερινὴ νεότης θὰ μάθῃ τὰς σφοδρὰς συγκινήσεις, ἃς ἠσθάνθηεν ὅτε πρῶτον ἐγείνατο κάτοχος τοῦ πρώτου ζεύγους τῶν υποδημάτων μου. Τὴν σήμερον τὸ εἶδος τοῦτο τῆς υποδέσεως δὲν εἶνε πλέον τοῦ συρμοῦ· ἀλλὰ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ τὸ νὰ φορέσῃ τὴν υποδήματα ἤτο τρόπον τινα προβιβασμοῦ τοῦ παιδίου εἰς ἄνδρα, ἀνύψωσις κατὰ δύο τοῦλάχιστον δεκατύλους. Δὲν κάμνω ὄρκον, διότι εἶνε πολλὰ ἔτη ἔκτοτε, ἀλλὰ τὸ ὄνειρόν μου τοῦτο πιστεύω ὅτι τὸ ἐβλεπον δύο ὅλα ἔτη. Διερχόμενος τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἠσθάνομην διεγειρομένην τὴν ὄρεξίν μου οὐχὶ ὑπὸ τῶν ζαχαροπλαστέων, οὐχὶ ὑπὸ τῶν τεραστίων ἐκείνων δοχείων τῶν περιεχόντων ποικιλόχροα βυστὰ καὶ χρησιμεύοντων ὡς σημεῖα ἀναγνωρίσεως τῶν φαρμακείων, πρὸ τῶν ὁποίων ἄλλοτε τόσakis ἔστιν ἐν ἐκστάσει λείπων τὰ χεῖλη μου καὶ ὑποτονθούρων «Τὰ ὠραῖα αὐτὰ κόκκινα καὶ κυκνᾶ ποτὰ, θεέ μου! τί καλὰ ποῦ θὰ εἶνε!» Ταῦτα πάντα, λέγω, οὐλόγω· μὲ συνεκίνηον· μόνον τὰ υποδηματοποιεῖα προσεῖλκον τὴν προσοχὴν μου. Ἰσάμενος πολλάκις πρὸ τῶν παραθύρων ἐθεώμην τὰ ἐκτεθειμένα υποδήματα ἐν ταῖς υελίναις θήκαις, ἐπιθεωρῶν λεπτομερῶς αὐτὰ καὶ παραβάλλον πρὸς ἄλληλα· καί, ἀφ' οὗ ἐξέλεγον τὰ τῆς ἀρεσκείας μου ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν στεναζῶν ἐκ βαθέων, «Τοιαῦτα τὰ ἤθελα ἐγώ, ἀλλὰ ὀλίγον τι ὑψηλότερα».

Ἄλλ' οἴμοι! ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὰ πάντα ἐρχονται· ἡ ὥρα τῶν πρώτων μου υποδημάτων ἐσήμανεν, ὡς ἐσήμαναν μετὰ ταῦτα τόσαι καὶ τόσαι ἄλλαι ὥραι ἤττον εὐάρεστοι. Ἐπειδὴ ἔλαβον τὸ δεύτερον βραβεῖον ἐν τῷ σχολείῳ, οἱ γονεῖς μου ἔκριναν ὅτι τοιαύτη τις τιμὴ ἦτο ἀξία καὶ ἀνταμοιβῆς ἐκτάκτου· συσχεψάμενοι λοιπὸν ἀπεράσισαν παμφηρεῖ νὰ μοι δωρηθῇ ζεῦγος υποδημάτων. Καὶ ὅτε κατὰ τὰς διακοπὰς τοῦ Πάσχα ἐπανῆλθον ἐκ τοῦ σχολείου οἴκαδε, ὁ πατήρ μου μὲ ἀνήγγειλεν ἐπισήμως ὅτι τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν ἐμελλε νὰ ἔλθῃ ὁ υποδηματοποιὸς νὰ μοι πάρῃ μέτρον· τοῦτο ἐγὼ ἀκούσας ὑπεκρίθην ὅτι ἐξέπλάγην· λέγω δὲ ὑπεκρίθην, διότι ἡ μήτηρ γινώσκουσα ἤδη τὴν σφοδρότατην μου ἐπιθυμίαν καὶ φοβουμένη μὴ τὸ ἀφηνίδιον τῆς ἀγγε-

λίας βλάβῃ τὴν υγείαν μου, ἐνόμισε καλὸν ἅμα τῇ ἀφίξει μοι εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον νὰ μοι εἴπῃ ὅτι εἶχεν ἤδη ἀποπρασιθῆ ἢ ἐκπλήρωσις τῶν διακαῶν εὐχῶν μου. Καίτοι λοιπὸν προσεγίνωσκον τὸ πρᾶγμα, οὐχ ἤττον κατησπᾶσθην τοὺς φιλοστόργους γονεῖς μου ἐκδηλῶν τὴν πρὸς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνην μου.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα, ἥτις μοι ἐφάνη αἰὼν ἀτελείωτος, εἶδον μετὰ πολλῆς χαρᾶς προκύπτοντα κατὰ τὸ ἄκρον τῆς πρὸ τῆς οἰκίας μας μικρᾶς δενδροστοιχίας ἄνθρωπόν τινα κομίζοντα τὸ ὄνειρόν μου περιτετυλιγμένον διὰ πρασίνου ὑφάσματος. Ἡ καρδία μου ἐπάλλετο σφοδρῶς ὅτε ἐπείρησα τὰ προοίμια τῆς δοκιμασίας τῶν υποδημάτων μου. Μετὰ τινὰς δυσκολίας προσερχομένης, ὡς εἰκὸς, ἐκ τῆς ἀπειρίας μου εἰσήγαγον τὸν πόδα εἰς τὸ ὑπόδημα.

Τὸ κατόρθωσα τελευταῖον, ἀλλὰ ὁ πὺξ εἰσχωρήσας μέχρι τοῦ ταρσοῦ δὲν ἠθέλησε νὰ προχωρήσῃ πλέον.

— Σπρώξτε ὀλίγον, κύριε, εἶπεν ὁ υποδηματοποιός.

Τοὺς δύο δακτύλους διαπεράσας διὰ τῶν ἀορτήρων κατέβαλον ὑπερανθρώπους ἀγῶνας, καὶ κατόρθωσά πως νὰ ἀναγκάσω τὸν πόδα μου νὰ προχωρήσῃ, τοῦθ' ὅπερ ἐδιπλασίασε τὸ θάρρος μου. Κατακόκκινος φρωτῖα προστεπάλθηκα διὰ νέου τιναγμοῦ, ἀλλ' ἀνέπεσα ὑπὸ τῆς ἐπι τῆς ἔδρας μου· οὐχ ἤττον ἡ ἐπιτυχία ἦτο ἤδη ἐξησφαλισμένη, καὶ μία τις μόνον ὑπελείπετο ἀπόπειρα ἢ τελευταία. Καὶ ὅμως οὐχί· διότι ἡ πτέρνα ἦτο τῶν ἀδυνάτων νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν θέσιν τῆς.

— Κτυπήσατε τώρα τὸν πόδα σας, κύριε, ὑπέλαβεν ὁ καλλιτέχνης.

Ἡ συμβουλή αὕτη ἦτο λίαν καλή, διότι παρευθὺς ἡ πτέρνα ἠκολούθησε τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ποδὸς καὶ ἐσφηνώθη ὡς σιδηρᾶ σφῆν διὰ τῆς σφύρας ἐμπηγομένη εἰς τεμάχιον ξύλου. Ἄλλ' οἴμοι! μόλις τὸ ἤμισυ τῶν δεινῶν μου συνεπληρώθη· διότι καὶ τὸ ἀριστερὸν ὑπόδημα δὲν ἐφάνη ὀλιγώτερον δυσπειθὲς τοῦ διδύμου ἀδελφοῦ του. Παρὰ τοῦ διδασκάλου μου εἶχον πολλάκις ἀκούσει ὅτι τὰ καλὰ κόπῳ κτῶνται· τότε δὲ ἔτι μάλλον ἐβεβαιώθην περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης.

Καίτοι δὲ ἡ πλήρωσις ἐπιθυμίας ἐπὶ μακρότατον χρόνον ἀσμένως προσδοκωμένης καθήδυνε τὴν καρδίαν μου, ἀλλὰ τὰ κάτω μου ἄκρα ἠσθάνοντο

Τέλος δὲ διέφυγον τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων τῆς αἰ ἐπόμεναι λέξεις :

— Καὶ ἐγὼ ἐλογάριαζα ὅτι θὰ φέρω ὠραίαν ἀνθοδέσμην νὰ τὴν βάλω εἰς τὸ δωμάτιόν μου ! Καλὰ νὰ τὰ πάθω ! ἄλλοτε ὅταν ἐξέρχωμαι μὲ μωρὰ παιδιὰ νὰ ἔχω τὸν νοῦν μου νὰ κρατῶ ἐπάνω μου χρήματα !

Αἱ λέξεις τῆς αὐταῖ με κατετάραζαν καὶ με κατεπλήγωσαν. Ἐστάθην καὶ μετὰ εὐσταθείας, δηλοῦσης ὅτι μάτην θὰ προσεπάθει νὰ τροποποιήσῃ τὴν ἀπόφασίν μου :

— Ἄκουσ', Ἐλένη, τῆ εἶπον. Νὰ περιπατήσῃς σιγὰ σιγὰ διὰ νὰ σε προφθάσω. Μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας θὰ εἶμ' ἐδῶ μὲ τὰς ἀνθοδέσμας.

— Τί θὰ κάμῃς ;

— Ἐκεῖνο διὰ τὸ ὅποιον μ' ἐπέπληξες, διότι δὲν τὸ ἔκαμα, ἢ ἄλλο τίποτε, καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω τί θὰ κάμω· τοῦτο μόνον εἰξεύρω ὅτι μετ' ὀλίγην ὥραν θὰ ἔχῃς ἐκεῖνο ὅπου ἐπιθυμῆς.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὤρμησα δρομαίως κατευθυνόμενος ἐκεῖ ὅθεν ἐπανηργόμηναι. Καὶ ἔφθασα ἐν καιρῷ, διότι ἡ οἰκογένεια συσκευάσασα τὰ πράγματα τῆς ἡτοιμάζετο νὰ ἐκινήσῃ.

— Ἐ κυρά, εἶπον εἰς τὴν γυναῖκα μου πωλεῖς τρεῖς ἀνθοδέσμας ;

— Εὐχαρίστως, παιδί μου, ἀλλὰ μίαν δραχμὴν τὸ κομμάτι.

— Πολὺ καλὰ, ἀλλ' ἐπειδὴ, δὲν κρατῶ χρήματα ἐπάνω μου, νὰ ἔλθῃ ὁ μικρὸς εἰς τὴν οἰκίαν μας νὰ πληρωθῇ.

Ἄλλ' ὡς φαίνεται τὸ ἐξωτερικόν μου, πιθανῶς ὁ τρόπος δι' οὗ ἔφερον κρεμάμενα τὰ υποδήματά μου ἀπὸ τῶν ὤμων μου ὡς δισσάκιον, ἐνεποίησαν μετρίαν ἀίσθησιν εἰς τὴν ἀθιγγανίδα, ἥτις μ' ἀπεκρίθη ἀγερώχως.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ πέφτει τὸ σπίτι σας ;

Διὰ τοῦ δακτύλου ἐδειξά πρὸς ἀριστερά.

— Δὲν γίνεται, εἶπεν ἡ ἀθιγγανὶς διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου. Ἐμεῖς πηγαίνομεν ἀπὸ τὸ τᾶλλον μέρος, καὶ πρέπει νὰ φθάσωμε ἔς τὴν πόλιν πρὶν τῆς ὥρας τοῦ περιπάτου ἂν θέλωμε νὰ πουλήσωμεν τὰ λουλούδια μας.

Ἡ ἀθιγγανὶς βλέπουσα τὴν ἀμυχανίαν μου ἐξηκολούθησε μετὰ χαιρεκακίας.

— Μὰ πῶς γίνεται, ἀρχοντόπουλο ἴσ' ἂν καὶ ἴσ' ἂν νὰ μὴ ἔχῃ ἐπάνω του κανένα πρᾶγμα ἀκριθὸν, κανένα βωλόγι, κανένα πρᾶγμα ποῦ νὰ ἀξίξῃ τρεῖς δραχμαῖς· ἐγὼ σοῦ κάνω τὴ χάρι καὶ το παίρνω.

Τὸ μόνον ἀκριθὸν πρᾶγμα ὅπερ εἶχον ἦσαν τὰ υποδήματά μου· καὶ αὐτὰ παρρηθὺς ἐτίκθην μετὰ μικρὸν δισταγμόν, οὐχὶ τόσον διότι ἐλυπούμην ὅτι θὰ τα στερηθῶ, ὅσον διότι ἐφοδύμην μήπως δὲν φανῶσιν ἀρκετὰ εἰς τὴν μέγαλιν, ἔπειτα τὰ μονάκριθά μου υποδήματα εἰς αὐτήν.

— Μπα, μπα, ἀνεφώνησε μετὰ περιφρονήσεως, καὶ τί νὰ τα κάνω αὐτὰ ;

— Μὰ εἶνε δλοκαίνουρα, ἀνεφώνησα πνευματικῶν.

— Ἄς εἶνε, τὰ κρατῶ, γιὰ τὸ χατήρι σου, προσέθηκεν ἡ ἀποτρόποιος ἀθιγγανίς.

Καὶ λαβούσα τὸ ἀντικείμενον τοῦ προῖνου μου θριάμβου, τὰ ἔχασεν εἰς τὸ βυπαρὸν δισσάκιόν τῆς, καὶ μοι ἔδωκεν εἰς ἀντάλλαγμα τρεῖς ἀνθοδέσμας, φροντίσασα νὰ ἐκλέξῃ τὰς χειρίστας καὶ τὰς ἰσχυοτάτας.

*

Καταλιπὼν τὴν μοχθηρὰν καὶ εἰδεχθῆ ἀνθοπόλιδα, ἔδραμον πρὸς τὴν ἀναμένουσάν με καὶ βραδυποροῦσαν Ἐλένην, ἥτις ἀπεδέξατο τὴν προσφορὰν μου μετ' ἀληθοῦς εὐγνωμοσύνης, ἅμα καὶ χαρᾶς· ἀλλὰ μόνον ἀφοῦ ἐφθιάσαμεν πρὸ τῆς κηκλιδωτῆς πύλης, παρατήρησεν ὅτι μου ἔλειπε κᾶτι τι.

— Ἄ ! Θεέ μου, τὰ ἔχασες τὰ υποδήματά σου ! ἀνεφώνησε.

Ἐγὼ δὲ τῆ διηγήθην μετὰ πολλῆς ταπεινότητος τί συνέβη. Με παρατήρησε καὶ πάλιν διὰ τῶν ὑγρῶν τῆς ὀφθαλμῶν, ὧν ἡ λαμπρότης καὶ γλυκύτης συνεκίνησεν ὄλον μου τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ἔπειτα δὲ ὀρμήσασα ἔπεσεν εἰς τὸν τράχηλόν μου καὶ με κατερίλησε καὶ ἐπὶ τῶν δύο μου παρειῶν ψιθυρίζουσα.

— Πόσον εἶσαι ὑποχρεωτικὸς καὶ εὐγενής, καλέ μου Γεωργάκη ! Τί κᾶμα νὰ μὴ εἶσαι μεγαλείτερός μου δύο ἢ τρεῖς μόνον ἔτη !

Τοῦτο ἦτο τὸ μόνον κέρδος, ὅπερ ἔλαβον διὰ τὴν ἀξιωμαθημόνευτον θυσίαν μου, ἀφίνω πλέον τὴν σφοδρὰν ἐπίπληξιν καὶ τὴν φροδερὰν κατατροπὴν, ἣν ἤρπασα κατὰ τὴν ἐκδρομὴν μου ἐκείνην μετὰ τῆς ἐξαδέλφου μου Ἐλένης.

[G. De Cherville].

Μετάφρασις ὑπὸ ***

Αἱ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑΙ ΕΝ ΜΑΔΡΙΤΗΙ

Συνίηται καὶ τέλος· 181 σελ. 547.

Ἄλλὰ δὲν ἀρηγήθην εἰμὴ τὸν θάνατον ταύρου· Κεῖ ὄμως ἐν εὐρυχώρῳ σταδίῳ μυρία συμβαίνουσ' γεγονότα. Τὴν ἡμέραν μάλιστα ἐκείνην ταῦρος ἐνέβαλε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ὑπὸ τὴν κοιλίαν ἵππου, ἀνύψωσε τὸν ἵππον καὶ τὸν ἵππέα, καὶ ἀφοῦ περιήγαγεν αὐτοὺς πρὸς σιγμὴν ὡσὲν θριάμβῳ, τοὺς ἐρριψεν ἀμφοτέρους κατὰ γῆς ὡς σάκκον ὀσπρίων. Ἄλλος ταῦρος ἐφόνευσε τέσσαρας ἵππους ἐντὸς λεπτῶν τιῶν. Τρίτος προσέβαλε λογχοφόρον τόσον δυνατὰ, ὥστε οὗτος καταπεσὼν ἐκτύπησε κατὰ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ διαφράγματος καὶ ἐλιποθύμησεν. Τὸν ἀπήγαγον ἀμέσως. Ἄλλ' οὔτε διὰ τόσῳ μικρὸν καιρὸν, οὔτε διὰ σπουδαιότερον τραῦμα, οὐδὲ καὶ διὰ τὸν θάνατον ταυρομάχου ἐπιθυμῆϊ κανεῖς νὰ διακοπῇ τὸ θέαμα. Τὸ πρόγραμμα ἄλλως τε μνημονεύει ρητῶς ὅτι, ἐὰν εἰς ταυρομάχος ἀποθάνῃ, ὑπάρχει ἄλλος ἔτοιμος νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ. Ὁ ταῦρος δὲν ἐπιτίθεται πάντοτε. Ὑπάρχουσι μεταξὺ αὐτῶν δειλοὶ, οἵτι-